

Dionis Bubani

Ujet
muk shuker

- Ujersha -

• 1959 •

DIONIS BUBANI

~~27266~~
BIBLIOTEKAE SHITE MI
TIRANE
11505

YJET NUK SHUHEN

LIBRI I DIONIS BUBANI
SHITUR NE LIBRARI
DURRËSE, 1959

SHITUR NE LIBRARI
DURRËSE, 1959

TIRANË, 1959

YJET NUK SHUHEN

Shkëlqejnë si dy yje sytë e tu
në qjellin e pasjonit tonë.
Vështromë drejt në sy të rri ashtu
si fushave kur rrinim natën vonë.

Shkrojta për ty të parën poezi,
të fundin varg për sytë e tu do shkruaj,
por mos më thuaj kurrë: — «Sytë e mij
për jetë do shkëlqejnë!»... mos më thuaj

Shkëlqejnë si dy yje sytë e tu,
po pse të të gënjej, o zemra ime?
Një ditë larg, oh kushedi se ku
do shuhen sytë e lodhur n'ëndërimë.

Do shuhen këto yje n'inifinit
si yjet që po treten nëpër erë...
Sinqeriteti im po të çudit?
Gjer sot s'të kam gënjyer asnjëherë...

... A të kujtohet kur vështronim ne
yjet që binin lart në hapësirë?
Miljarda vjet kalojnë përmbi dhe
e yjet treten si çelik i shkrirë!

Miljarda vjet kalojnë përmbi dhe
e yjet shuhen si kandil i zbetë.
As Perëndia që u lodh në re
s'i mban të ndezur yjet lart për jetë!

Por ne i ndezëm yjet në Agim,
e zbukuruam botën në një natë, —
dhe u habit e Zoti, pa dyshim,
si nuk u çlodhëm as ditën e shtatë!

I ngjitëm yjet lart, me hap krenar,
në Univers të ndizen me miljona, —
yjet e Socializmit fitimtar
të fluturojnë por si ëndrat tona...

Në qjell do duken yje përsëri,
do ndizen yje ku çdo yll ka rënë.
... E dashur, ndoshta nesër un' e ti
do fluturojmë lart deri në hënë...

Sa yje do shikojmë ne atje,
sa yje mbi raketa dhe flamurë.
... Por mos harro sa gjak u derdh rrëké
që këta yje mos të shuhen kurrë!

AGIMI YNE

KUJTIME FËMINIJE

Si në vegim kujtoj ditët e para
kur rri e vështroj yjet n'ëndërimë.
Sa vite po më dalin sot përpara, —
o vite ju të fëminisë sime,

me trena dhe fabrika dhjetë kate,
me bulevarde, kisha dhe me ura,
me sheshe, e kalibe dhe pallate,
me pluhur, me asfalt dhe me vetura,

me parqe dhe me plehra ndër majdane,
me lypësa kudo e miljonerë,
me trame, dancig-bare dhe mehane,
me sazexhinj, me lotë dhe me verë!

O Bukuresht, më del para oborri
i ngushtë, me një çezmë dhe një hije, —
atje linda dikur një dit' Shtatori, —
ti më përkund kujtime miturije!

Dhe prej oborrit dolla në rrugicë
ku renda i pluhurosur, i dërsitur.
Si çilimi, në vapë dhe në ngricë
dhe lulet dhe dëborën kam soditur...

Pa ngrënë nuk kam fjetur asnjëherë, —
këpuçë blinja shpesh...

... Po për karshi
mbaj mënd, si sot, dy krisma në pranverë:
vrau vehten një baba me tre fëmi!

Kudo më kot kish rendur, s'gjente punë
dhe gruaja e re ish e sëmurë.
As shtatë vjet s'i kisha mbushur unë
por këtë varrim s'mund ta harroj dot kurrë.

Karrocën e tërhiqnin katër kuaj, —
sa britma kam dëgjuar atë ditë.
Me një vështrim të çmëndur e të huaj
e veja pas qivurit me fëmitë...

Përpara kishës rrinin plot lypsarë,
të krusur bëlbëzonin si të mpirë.
Sa zonja miljонерësh që kam parë
duke u hedhur ndonjë «lei» mëshirë.

Në kishë hynte shpesh ndonjë kokonë
me dhjetë shërbëtore te shtëpia
t'i faleshin mëkatet dhe më vonë
ta merte në parajsë Perëndia...

* * *

Dhe kisha miq të dashur, të pandarë, —
ndër zemrat tona një shkëndi u ndez:
rumunë, polonezë dhe bullgarë,
dhe shokët më thërrisnin «albanez»!

Po! Isha shqipëtar! Dhe Shqipëria
ish larg, ish larg, tej malesh ish diku...
Atdhe, s'të kisha parë, por lavdia
ndër shekuj e dëshmorëve të tu,

betejat dhe fytyra legjendare
dhe shpata fitimtare e Skënderbeut
më ngjallën mua ndjenjën kombëtare,
më ndezën dashurinë e mëmëdheut!

Një mbrëmje Prilli rrugëve bërtitën
çunakët:

«Po sulmohet Shqipëria».

Sa shpejt gazetat qosheve u shitën
me tituj:

«Do zbarkojë Italia»

Ka çaste kur një zemër s'mund të heshtë
dhe kur e di se ka kudo xhandarë.
Po bisedonin njerëzit e thjeshtë
për shqipëtarët trima dhe krenarë.

Ndokush mendonte ndoshta Rumaninë
me legjonarë dhe me kryq të thyer,
se dhe Karoli puthte tradhëtinë,
me gjak puntorësh duart i kish lyer!

Më dukej vehtja sikur isha mplakur...
Sa e trishtuar ish ajo pranverë!
Në ato çaste Prilli të përgjakur
me dëshpërim urrejtja ish përzierë!

Më kish plakosur dhimbja dhe hutimi, —
fashistët po pushtonin Shqipërinë.
Atdheu ishte larg, por Mujo trimi
vdiste hero! Lart mbante krenarinë!

* * *

Avitej lufta. Topat ishin ngritur,
po zgjoheshim me drojë çdo agim.
Avitej lufta! Rrugëve papritur
sirenat na shqelmonin në strehim.

Dhe maska anti-gaz na kishin dhënë, —
filloi nga pak kjo fëminija ime
që të dëgjojë se dikur një nënë
kish humbur të dy djemtë në luftime.

Rizgjoheshe ndër mënd lufta e parë
me tankse, zepelina dhe uri.
Dikur sa nuse burrat kishin qarë,
sa nëna kishin mbetur pa fëmi!

Dhe më tregonte gjyshja duke qarë
kur bënte kryqin dhe këmbanat binin:
— «Ashtu këmbanat binin dhe më parë
kur natën sillte vdekjen zepelini!»

Ish si një tingull vdekje çdo këmbanë, —
më mblidhej zemra kuspull, pakuptuar.
Kur zgjohesha i trembur, gjyshja pranë
më përkëdhelte flokët e menduar!

* * *

Të pashë, Bukuresht, të fundit herë
nga larg, një mbrëmje Gushti plot me re.
Ish nisur treni, ikte por si erë,
në gjirin tënd më sillte, o atdhe!

Atdhe, atdhe i shtrenjtë! Zemra ime
po fluturonte dhe më shpejt se treni,
mbi kodrat dhe lëndinat me burime,
mbi alpet ku përposh shkëlqen liqeni.

Si dallëndyshe iku më përpara
dhe hyri në kasollen varfanjake
pa zjarr, ku muret kishin plot të çara
dhe s'kishte misër torba e një plake!

Atdhe, atdhe, të gjeta të plagosur,
por ballin lart e mbanje ti krenar.
Nuk të përkuli dot, e handakosur
sëpata e Liktorit tradhëtar!

Përpara teje mbeta përmëndore,
pa folur të vështrova me nderim.
M'u duk sikur ngadal në krah më more
dhe më pushtove, o atdheu im,

me qjellin tënd të ëmbël e të pastër,
me shiun dhe me erën e stuhisë,
dhe me pulbardhat por si alabastër,
me ëndrat dhe me shpresat e rinisë, —

me stanet dhe me delet me këmborë,
me vatrat dhe mik-pritjen shqipëtare,
me krojet dhe me kreshtat me dëborë,
me sulmet e një çete çlirimtare!

Në heshtje i sodita shpesh agimet
që skuqnin si flamuj Revolucionit.
Në gjirin tënd më lindën frymëzimet
dhe njerëzve u thashë: — «Më dëgjoni!»

NËN MURET E KËSHTJELLËS SHEKULLORE

Nën muret e kështjellës shekullore
jam shtrirë dhe kam rënë në mendime.
Çdo mur këtu më flet për një fitore,
për trimëri, për shpata dhe luftime...

Prej shekujve dhe gurët janë nxirë
dhe këmbanorja ra në gjum' të thellë, —
por bari përsëri simvjet ka mbirë
dikur siç mbinin lulet në kështjellë.

Shkëlqen në diell Kruja legjendare,
ullishtat poshtë kodrës hedhin hije...
Sikur dëgjoj dhe valët bregdetare
se duket deti-i kaltër me anije.

Dy botë gërshetohen prej lavdisë:
e shkuara me mbrojtjet heroike,
e ardhshmja me sulmet e rinisë,
me ëndrat e shëtitjeve kozmike!

Lokomotiva Dizël shket e qetë,
kombajna mbetet pas në mes të grurit,
çan reaktivi qjellin si shigjetë
dhe unë rri mbështetur pas një muri..

Më fort e dua vëndin tim plot dritë
me bjeshka, me liqej dhe hapësira,
kur po sodis në heshtje bukuritë
nën muret e kështjellave të nxira!